

когото сѣки день излазяхъ изъ градътъ да са бия съ Пугачовите войници. Въ тие престрѣлки бунтовниците ни надвиваха почти сѣкога, защото тие бѣха сити, пиени и на добри коне. Гладната и мършавата градска коняница не можеше да ги пристигне. Понѣкогашъ излазяше на полето и нашата гладна пѣхота; но дълбочината на сѣгътъ ѝ бъркаше да дѣйствува успѣшно противъ распърснатите бунтовници. Артилерията гърмеше отъ височината на валътъ напразно, а по полето потѣваше и не мърдаше са по причина на слабите коне. Такива бѣха нашите военни дѣйствия! Ето какво наричаха Оренбургските чиновници осторожность и благоразумие!

Веднашъ, когато намъ са удаде да распърснемъ и да прогонимъ доста гъстата громада, азъ настигнахъ единъ казакъ, който бѣше останалъ назадъ отъ другарете си. Азъ бѣхъ готовъ вече да го удара съ своята турска сабля, но той свали бързо шавката си и извика: „Добаръ день, Петре Андрѣевичъ. Какъ ви богъ помага?“ Азъ погледнахъ и видѣхъ нашиятъ нарѣдникъ. Азъ му са обрадвахъ неизсказано.

— Добаръ день, Максимичъ! му отговорихъ азъ. — Одавна ли си излѣзалъ изъ Бѣлогорската крѣпость?» — „Не отдавна, господарю Петре Андрѣевичъ. — Вчера са вѣрнахъ. Азъ имамъ писмо до васъ.“ — „А дѣ е то?“ извикахъ азъ и пламнахъ въ огнь. — „У мене е“, отговори Максимичъ и бъркна въ пазухата си. — Азъ са обѣщахъ на Палаша, че както и да бѣде, а азъ ща да ви го дамъ въ ръцете.“ Послѣ тие думи той ми подаде единъ сгънатъ листъ хартия, а самъ припусна коньтъ си и отиде. Азъ я разгънахъ и прочетохъ долните рѣдове: „Богу е било угодно да ма остави изведнашъ безъ майка и безъ баща: нѣмамъ на земята ни роднини, ни